

BEN AARONOVITCH

RIEKY LONDÝŇA

„Vtipné, skvelé, geniálne a prudko návykové!“

The Times

RIEKY LONDÝNA

BEN AARONOVITCH

RIEKY LONDÝNA

Z angličtiny preložila
OLGA KRALOVIČOVÁ

slovar

Copyright © 2011 by Ben Aaronovitch
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2021
Translation © Oľga Kralovičová 2021
Poetry translation © Jana Kantorová-Báliková 2021
Cover illustration © Stephen Walter
Design © www.patrickknowlesdesign.com

ISBN 978-80-556-4943-6

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Na pamiatku Colina Raveyho, pretože niektorí ľudia sú príliš veľkí, aby mohli existovať iba v jednom vesmíre.

O všetkom majú vedieť pravdu?
Nuž, veď strasť neatáľa vzadu,
šťastie je krátkym snom.
Poznanie rajskej chvíľe zmarí.
Ak z neznalosti plynú dary,
múdrost' je šialenstvom.

Óda na vzdialený pohľad na Etonskú školu
Thomas Gray

1

Hlavný svedok

Začalo sa to v jednu studenú utorkovú januárovú noc o pol druhej, keď Martin Turner, pouličný umelec a podľa vlastných slov gigolo začiatočník, zakopol o telo pred západným portikom Kostola svätého Pavla v Covent Garden. Martin, ktorý nebol práve najtriezvejší, si najprv pomyslel, že telo patrí jednému z mnohých flamendrov, ktorí náместie využívali ako praktický záchod pod holým nebom a nocľaháreň. Ako ostrieľaný Londýnčan po tele iba letmo prešiel pohľadom, aby zistil, či je to opilec, blázon alebo človek v núdzi. Možnosť, že niekto mohol pokojne patriť do všetkých týchto troch kategórií súčasne, prezrádza, prečo sa samaritánstvo v Londýne považuje za adrenalínový šport – podobne ako base jumping alebo zápasenie s krokodílmi. Keď si Martin všimol, že telo má na sebe kvalitný kabát a topánky, zaradil ho medzi opilcov, lenže potom si všimol, že mu chýba hlava.

Ako pri výsluchu uviedol detektívom, má vlastne šťastie, že je opitý, inak by strácal čas kričaním a pobiehaním – najmä po tom, čo si uvedomil, že stojí v kaluži krvi. Namiesto toho pomaly, metodicky a trpezlivo ako ľudia pod parou vytočil číslo tiesňovej linky a dožadoval sa spojenia s políciou.

Policajné operačné stredisko upozornilo najbližšiu pohotovostnú motorizovanú jednotku a prví policajti dorazili

na miesto činu o šesť minút. Jeden zostal s Martinom, ktorý náhle vytriezvel, zatiaľ čo jeho kolega potvrdil, že bolo nájdené mŕtve telo a podľa všetkého k úmrtiu nedošlo v dôsledku nehody. Hlavu našli šesť metrov odtiaľ – zakotúlala sa za jeden z neoklasicistických stĺpov tvoriacich kryté stĺporadie pred vchodom do kostola. Zasahujúci policajti zavola- li na dispečing, ktorý zalarmoval príslušný tím kriminalistov, a službukonajúci vyšetrovateľ, služobne najmladší detektív strážmajster, dorazil na miesto o pol hodiny: uprel pohľad na pána Bezhlavého a zobudil svojho nadriadeného. Potom sa na dvadsaťpäťmetrové dláždené priestranstvo medzi vcho- dom do kostola a budovou tržnice vrhlo so všetkou slávou a majestátnosťou oddelenie vyšetrovania vražd metropolit- nej polície. Dostavil sa patológ, aby predbežne stanovil prí- činu smrti, a dal telo odviezť na pitvu. (Tu došlo ku krátke- mu zdržaniu, kým našli dostatočne veľké vrečko na dôkazy, do ktorého by sa vmestila hlava.) Dorazili celé tlupy foren- zných tímov, a aby dokázali, akí sú dôležití, požadovali, aby sa bezpečnostný okruh rozšíril aj na celý západný koniec ná- mestia. Na tento účel bolo na mieste činu potrebných viac uniforiem, takže hlavný vyšetrovateľ zavolať na stanicu Cha- ring Cross a požiadal, či by mu nemohli niekoho poslať. Keď veliteľ zmeny počul čarovné slovíčko „nadčas“, napochodoval do ubytovne a všetkých iniciatívne vyhnal z teplých postelí. Bezpečnostný okruh sa patrične zväčšil, začalo sa pátranie, služobne mladších detektívov poverili záhadnými záležitos- ťami a nakoniec sa krátko po piatej všetko zastavilo. Telo bolo preč, vyšetrovatelia odišli a ľudia z forenzného sa jednohlas- ne zhodli na tom, že až do úsvitu, do ktorého ostávali ešte tri hodiny, sa nič viac urobiť nedá. Dovtedy potrebovali iba zo-

pár obyčajných pešiakov, ktorí by až do ďalšej šichty postrážili miesto činu.

Tak som sa o šiestej ráno práve ja ocitol v mrazivom vetre za Covent Garden, kde som sa stretol s tým duchom.

Niekedy si hovorím, že môj život by asi bol menej zaujímavý a určite menej nebezpečný, keby som vtedy šiel po kávu ja, a nie Lesley Mayová. Mohol to byť ktokoľvek iný alebo to bol osud? Keď tak nad tým uvažujem, pomáha mi, keď si pripomeniem múdre slová môjho otca: „Kto, doriti, vie, prečo sa veci dejú?“

Covent Garden je veľký areál v centre Londýna s budovou Kráľovskej opery na východnom konci, so zastrešenou tržnicou uprostred a s Kostolom svätého Pavla na západnom konci. Kedysi tu býval hlavný londýnsky ovocný a zeleninový trh, ale ten sa desať rokov pred mojím narodením presunul na juh od rieky. Covent Garden má dlhú a pestrú minulosť, zahŕňajúcu zločiny, prostitúciu a divadlo, no v súčasnosti je to tržnica pre turistov. Kostol svätého Pavla je známy ako Herecký kostol, aby sa odlišil od Katedrály svätého Pavla, a jeho stavbu dokončil Inigo Jones v roku 1638. To všetko viem preto, lebo keď stojíte vonku na mrazivom vetre, hľadáte akékoľvek rozptýlenie a na stene kostola je veľká a pozoruhodne podrobná informačná tabuľa. Vedeli ste napríklad, že na jeho cintoríne je pochovaná prvá zaznamenaná obeť morovej nákazy z roku 1665, na ktorej konci Londýn vyhorel? Dozvedel som sa to po desiatich minútach, keď som sa ukrýval pred vetrom.

Tím z oddelenia vražd uzavrel západnú časť areálu tak, že natiahol pásku cez vstup do King Street a Henrietta Street a pozdĺž priečelia krytej tržnice. Ja som strážil oblasť pri kostole, kde som sa schoval v portiku, a moja kolegyňa v skúšob-

nej lehote, strážmajsterka Lesley Mayová, dostala na starosť prostriedok námestia, kde sa mohla schovať v tržnici.

Lesley bola drobná blondínka, ktorej prednosti nezakryla ani nepriestrelná vesta. Spoločne sme absolvovali základný výcvik na policajnej škole v Hendone a potom nás oboch na skúšobnú dobu prevelili do Westminsteru. Udržiavali sme prísne profesionálny vzťah – napriek mojej hlboko zakorenenej túžbe dostať sa do nohavíc jej uniformy.

Pretože sme boli obaja v skúšobnej lehote, dozeral na nás skúsený strážmajster, ktorý túto svoju povinnosť svedomite vykonával v nonstop kaviarni na St. Martin's Court.

Zazvonil mi mobil. Chvíľu mi trvalo, kým som ho vylovil spomedzi výstroja, pozostávajúceho z nepriestrelnej vesty, služobného opaska, obuška, pút, digitálnej vysielacky a ťažkej, ale našťastie nepremokavej reflexnej bundy. Keď sa mi ho konečne podarilo vytiahnuť, zistil som, že volá Lesley.

„Idem po kávu,“ oznámila mi. „Aj ty chceš?“

Pozrel som k tržnici a všimol som si, že mi kýva.

„Zachrániš mi život,“ povedal som, na čo vyrazila k James Street.

Nebola preč ešte ani minútu, keď som v portiku zazrel akúsi postavu. Neveľmi vysokého muža v obleku, ukrývajúceho sa v tieňoch za najbližším stĺpom.

Oslovil som ho „kontaktným pozdravom“ podľa predpisov metropolitnej polície.

„Hej! Čo tam robíte?“

Dotyčný sa otočil a predou mnou sa mihla bledá, vystrašená tvár. Mal na sebe ošúchaný staromódny oblek s vestou a hodinkami na retiazke a na hlave pokrčený cylinder. Zišlo mi na um, že je to možno jeden z pouličných umelcov, ktorí

majú povolenie v Covent Garden vystupovať, ale na to bolo predsa len trochu zavčasu.

„Poďte sem,“ kývol mi.

Ubezpečil som sa, že presne viem, kde mám teleskopický obušok, a zamieril som k nemu. Od policajtov sa očakáva, že sa budú týčiť nad občanmi, dokonca i nad tými, ktorí sú ochotní im pomáhať. Preto nosíme topánky s hrubou podrážkou a špicaté prilby, ale keď som k nemu podišiel, zistil som, že ten chlap je vážne maličký a aj v topánkach meria sotva meter a pol. Potlačil som nutkanie čupnúť si pred neho, aby sme mali tváre v rovnakej úrovni.

„Ja som to všetko videl, šéfko,“ povedal. „Bolo to hrozné.“

V Hendone do vás hustia: v prvom rade si zistite meno a adresu. Vytiahol som notes a ceruzku. „Môžem sa spýtať, ako sa voláte?“

„Pravdaže, šéfko. Volám sa Nicholas Wallpenny, ale nechcete, aby som vám to vyhláskoval, lebo abeceda nikdy nebola mojou silnou stránkou.“

„Ste pouličný umelec?“ spýtal som sa ho.

„Dá sa to tak povedať,“ odvetil Nicholas. „Moje vystúpenia sa celkom určite doteraz obmedzovali na ulicu. Hoci v takúto studenú noc by som sa nebránil, keby som sa mohol utiahnuť niekam dnu. Ak mi teda rozumiete, šéfko.“

Na chlopni mal pripnutý odznak: cínového tancujúceho kostlivca. Na takého starého londýnskeho deda mi to pripadalo priveľmi gotické, lenže Londýn je predsa hlavné kultúrne mesto sveta, kde sa mieša kadečo. Zapísal som si *pouličný umelec*.

„A teraz, pane, by ste mi mohli povedať, čo ste to vlastne videli.“

„Videl som toho habadej, šéfko.“

„Boli ste teda v skorých ranných hodinách tu?“ Predpisy jasne stanovujú, že nemáme svedkom prihrávať odpovede. Informácie majú plynúť iba jedným smerom.

„Ja som tu ráno, napoludnie i v noci,“ vyhlásil Nicholas, ktorý určite nechodil na tie isté prednášky ako ja.

„Ak ste teda niečo videli, možno by bolo lepšie, keby ste išli so mnou a vypovedali.“

„To by mohol byť tak trochu problém,“ odpovedal, „keďže som po smrti.“

Pomyslel som si, že som ho asi zle počul. „Ak máte obavy o svoju bezpečnosť...“

„Ja už, šéfko, žiadne obavy nemám, vzhľadom na to, že som po smrti nejakých stodvadsať rokov.“

„Ak ste mŕtvy,“ povedal som prv, než som sa stihol ovládnuť, „ako to, že sa spolu rozprávame?“

„Musíte mať tak trochu dar videnia,“ skonštatoval Nicholas. „Ako stará Palladinová.“ Pozorne sa na mňa zahľad. „Že by ste to mali po svojom otcovi? Nerobil v prístave alebo nebol námorník či niečo také, keď ste zdedili také kučeravé vlasy a tie pery?“

„Môžete mi dokázať, že ste mŕtvy?“ vyzval som ho.

„Ako ráčite, šéfko,“ a Nicholas vystúpil do svetla.

Bol priehľadný ako nejaký hologram vo filme. Bol trojrozmerný, skutočný, ale, prisámbohu, priehľadný. Videl som cez neho biely stan, ktorý postavili chlapi z forenzného, aby ochránili bezprostredné okolie mŕtvoly.

Jasné, pomyslel som si, iba preto, že si sa zbláznil, nemusíš prestať konať ako policajt.

„Môžete mi povedať, čo ste videli?“ vyzval som ho ešte raz.

„Videl som toho prvého pána, toho, čo bol zavraždený, ako prichádza po James Street. Bol to nejaký nóbl džentl-

men, vykročoval si ako vojak, taký nahodený podľa najnovšej módy. Za mojich čias by som povedal, že by sa oplátilo siahnuť mu do vrecka.“ Nicholas sa odmlčal, aby si odpľul, ale na zem nič nedoletelo. „Ten druhý pán, ten, čo ho zabil, prišiel pomaly z druhej strany od Henrietta Street. Ten už nebol taký elegantne vyštafirovaný, mal na sebe modré robotnícke gaty a nepremokavý kabát ako rybár. Niekde tam prešli okolo seba.“ Nicholas ukázal na miesto asi desať metrov pred vchodom do kostola. „Myslím, že sa poznali, lebo si kývli, ale že by sa zastavili alebo prehodili zopár slov, to nie, čo chápem, lebo toto nie je práve noc vhodná na postávanie.“

„Takže oni prešli okolo seba?“ spýtal som sa jednak preto, aby som si stačil dopísať poznámky, a tiež, aby som si to vyjasnil. „A vy si myslíte, že sa poznali?“

„Skrátka sa poznali. Nepovedal by som však, že boli kamaráti, najmä vzhľadom na to, čo nasledovalo.“

Spýtal som sa ho, čo teda nasledovalo.

„No, ten druhý, ten vrah, si nasadil čiapku a obliekol červený kabát, vytiahol palicu a potichu a rýchlo ako zlodej v nocľahárni dobehol toho prvého pána a odrazil mu hlavu.“

„To si zo mňa uťahujete.“

„Kdeže, to teda nie,“ prežehnal sa Nicholas. „Prisahám na svoju vlastnú smrť a slávnostnejšie už úbohý tieň prisahať nemôže. Bol to príšerný pohľad. Hlava mu odletela a rozstrekla sa krv.“

„Čo urobil ten vrah?“

„Keď prácu dokonal, rozbehol sa po New Row ako lovecký pes za zajacom,“ opisoval Nicholas.

Uvažoval som, že po New Row by sa človek dostal na Charing Cross Road, čo je ideálne miesto, kde by si mohol chytiť

taxík alebo aj nočný autobus, keby to mal správne načasované. Z centra Londýna by sa tak vyparil za necelých pätnásť minút.

„To nebolo to najhoršie,“ pokračoval Nicholas, ktorý oči-vidne nechcel, aby sa jeho poslucháč zbytočne rozptyľoval. „Na tom vrahovi bolo čosi nadprirodzené.“

„Nadprirodzené?“ spýtal som sa. „Ste predsa duch.“

„Som síce nehmotnej povahy,“ odvetil Nicholas, „ale práve preto mám s nadprirodzenosťou svoje skúsenosti.“

„A čo ste videli?“

„Ten vraždiaci páňko si nezmenil iba pokrývku hlavy a kabát. On si zmenil aj tvár,“ zdôraznil Nicholas. „A teraz mi povedzte, či to nie je nadprirodzené.“

Nieкто na mňa zavolał. Vracala sa Lesley s kávami.

Kým som sa nepozeral, Nicholas zmizol.

Ešte chvíľu som hľadel ako blázon, až kým na mňa Lesley nezavolała ešte raz.

„Tak chceš tú kávu alebo nie?“ Prešiel som po dlažbočných kockách na miesto, kde s polystyrénovými pohármi čakal anjel menom Lesley. „Stalo sa tu niečo, kým som bola preč?“ spýtala sa. Odpil som si z kávy. Slová – že som sa práve bavil s duchom, ktorý to celé videl – mi akosi nechceli vyjsť z úst.

Na druhý deň som sa zobudil o jedenástej – oveľa skôr, než som chcel. S Lesley nás o ôsmej vystriedali a my sme sa dovliekli na ubytovňu a išli rovno do postele. Bohužiaľ, každý do svojej.

Hlavné výhody bývania na ubytovni materskej policajnej stanice spočívajú v tom, že je to lacné, blízko práce a nemusíte bývať u rodičov. Nevýhodou je, že okrem vás sú tam aj ľudia, ktorí nie sú zvyknutí brať ohľad na ostatné normálne ľudské bytosti a zvyčajne chodia v ťažkých topánkach. Nedostatočná socializácia má

za dôsledok, že každé otvorenie chladničky je vzrušujúcim mikrobiologickým dobrodružstvom, a tie topánky znamenajú, že striedanie zmien sprevádza zvuková kulisa podobná lavíne.

Ležal som na svojej úzkej, malej erárnej posteli a hľadel na plagát Estelle, ktorý som si prilepil na protiľahlú stenu. Je mi jedno, čo si myslia ostatní: človek nikdy nie je taký starý, aby po prebudení nemohol uprieť pohľad na krásnu ženu.

Ešte desať minút som zostal v posteli, dúfajúc, že spomienka na rozhovor s duchom vyprchá ako sen, lenže nevyprchala, a tak som vstal a osprchoval sa. Dnešný deň bol dôležitý a musel som byť čulý.

Napriek tomu, čo si ľudia myslia, metropolitná polícia je stále organizáciou robotníckej triedy a ako taká úplne odmieta koncept dôstojníckej triedy. Preto musí každý čerstvý strážmajster bez ohľadu na svoje vzdelanie stráviť dvojročnú skúšobnú lehotu ako radový príslušník na uliciach. Pretože nič človeku neupevní charakter lepšie, než keď sa nechá urážať, oplúvať a ovracať spoluobčanmi.

Na konci skúšobnej lehoty sa začnete uchádzať o pozície v rôznych odboroch, riaditeľstvách a operačných skupinách, ktoré tvoria policajný zbor. Väčšina kandidátov pokračuje na miestach uniformovaných strážmajstrov na policajných okrskoch a hierarchia metropolitnej polície len podčiarkuje, že rozhodnutie zostať uniformovaným policajtom, ktorý vykonáva životne dôležitú prácu na londýnskych uliciach, je samo osebe chvályhodná voľba. Na niekoho predsa treba nadávať, plúť a vracat' a ja naozaj tleskam všetkým tým statočným mužom a ženám, ktorí sú ochotní sa podujat' na túto úlohu.

Toto bolo aj vznešeným poslaním veliteľa mojej zmeny, inšpektora Francisa Nebletta. K metropolitnej polícii nastúpil

ešte za čias dinosaurov, rýchlo sa vyšplhal na pozíciu inšpektora a celkom spokojne v nej strávil ďalších tridsať rokov. Bol to apatický muž so splasnutými hnedými vlasmi a s tvárou, ktorá vyzerala, akoby mu po nej plesli lopatou. Neblett bol dosť staromódny a nosil policajné sako na predpisovej bielej košeli, aj keď bol na obchôdzke so „svojimi chlapcami“.

Dnes som mal mať uňho pohovor, na ktorom sme mali prebrať moje vyhliadky do budúcnosti. Teoreticky to bola súčasť integrovaného procesu kariérneho postupu, ktorá mala viesť k pozitívnym výsledkom pre policajný zbor aj pre mňa. Po tomto rozhovore sa malo definitívne rozhodnúť, kam ma pridelia – mal som silné tušenie, že to, čo chcem ja, s tým nebude mať nič spoločné.

Lesley, ktorá vyzerala nepochopiteľne sviežo, sa so mnou stretla v zasvinenej kuchynke, spoločnej pre celé osadenstvo môjho poschodia. V jednej skrinke bol paracetamol – jedna z vecí, ktorou si na policajnej ubytovni môžete byť vždy istí, je práve paracetamol. Dva som si vzal a napil som sa vody priamo z kohútika.

„Pán Bezhlavý má už meno,“ oznámila mi Lesley, kým som si varil kávu. „William Skirmish, týpek z médií, z lepších kruhov – býva v Highgate.“

„Vie sa ešte niečo?“

„Len klasika. Bezdôvodné zabitie, bla-bla-bla. Násilie typické pre centrum mesta, kam to ten Londýn speje... bla-bla.“

„Bla,“ dodal som.

„Prečo si vstal už predpoludním?“ spýtala sa ma.

„O dvanástej mám schôdzku s Neblettom kvôli môjmu kariérnemu postupu.“

„Tak to ti želám veľa šťastia.“

Že to nedopadne dobre, som pochopil, keď ma inšpektor Neblett začal oslovovať krstným menom.

„Povedzte mi, Peter. Čo myslíte, kam smeruje vaša kariéra?“
Zamrvil som sa na stoličke.

„Viete, pane, uvažoval som o kriminálke.“

„Chcete byť detektív?“ Neblett, samozrejme, patrilo medzi uniformovaných policajtov, ktorí robia kariéru, a tak sa na policajtov v civile pozeral podobne, ako civilisti hľadajú na daňových úradníkov. Pod tlakom by ste možno pripustili, že predstavujú nutné zlo, ale vlastnú dcéru by ste za žiadneho z nich nevydali.

„Áno, pane.“

„Ale prečo sa obmedzovať na kriminálku?“ chcel vedieť.
„Prečo nie nejaké špecializované oddelenie?“

Lebo keď ste ešte v skúšobnej lehote, tak nehovoríte, že chcete pracovať u zásahovky alebo v oddelení vražd, vyvíjať sa vo veľkom fáre a nosiť ručne šité topánky.

„Myslel som si, že začnem na začiatku a vypracujem sa, pane.“

„To je veľmi rozumný prístup,“ pritakal Neblett.

Zrazu sa ma zmocnila hrozná predstava. Čo keď majú v úmysle poslať ma do Tridentu? To je operačná jednotka, ktorej úlohou je potláčanie zločinov spáchaných s použitím strelných zbraní v černošskej komunite. Trident stále hľadá policajtov tmavej pleti na výkon nebezpečných utajovaných aktivít, a pretože som miešanec, bol by som vhodný kandidát. Niežeby som ich činnosť nepovažoval za záslužnú, len si myslím, že by som sa na to nehodil. Je dôležité poznať svoje hranice a mne už stačilo presťahovať sa do Peckhamu, tráviť čas s Jamajčanmi, miestnymi flákačmi a tými čudnými chudými belochmi, čo nechápu iróniu u Eminema.

„Nemám rád rap, pane,“ povedal som.

Neblett pomaly prikývol. „To je dobre vedieť,“ komentoval a ja som sa rozhodol, že si budem dávať väčší pozor na jazyk.

„Peter,“ pokračoval, „v priebehu uplynulých dvoch rokov som si vytvoril veľmi kladnú mienku o vašej inteligencii a schopnosti tvrdo pracovať.“

„Ďakujem, pane.“

„Navyše, je tu vaše vzdelanie v oblasti prírodných vied.“

Na konci strednej školy som slušne zmaturoval z matematiky, fyziky a chémie. Za vzdelanie v prírodných vedách sa to považuje iba mimo vedeckej obce. Určite to nestačilo, aby som sa dostal na univerzitu, na akú som chcel.

„A viete veľmi schopne preniesť svoje myšlienky na papier,“ pokračoval Neblett.

V žalúdku som pocítil sklamanie. Presne som pochopil, aké desivé miesto si pre mňa metropolitná polícia prichystala.

„Chceli by sme, aby ste zväžili pôsobenie v dokumentačnom útvare.“

Teória zdôvodňujúca existenciu dokumentačného útvaru znie veľmi dôležite. Policajti sa údajne topia v papieroch, podozrivých treba nahráť do systému, reťazec dôkazov sa nesmie nikdy prerušiť a do písma treba poslúchať politikov a dodržiavať ustanovenia zákona o polícii a dôkazoch z trestnej činnosti. Úlohou dokumentačného útvaru je vybavovať administratívu namiesto vyťažených strážmajstrov, aby sa mohli vrátiť do ulíc a nechať sa zasypávať nadávkami, oplŕúvať a ovracať. A tak budú zase v uliciach hliadkovať pochôdkari, zločin bude porazený a ctihodní občania čítajúci *Daily Mail* môžu žiť v pokoji.

Pravda je, že papierovanie nie je nejako náročné – každá napoly schopná brigádnička by ho zvládla za necelú hodinu

a ešte by mala čas si nalakovať nechty. Problém je v tom, že na policajnej práci je rozhodujúce, ako to podáte a že musíte byť k dispozícii a zapamätať si, čo podozrivý povedal v jeden deň, aby ste ho mohli na druhý deň usvedčiť zo lži. Podstatou je vyraziť, keď počujete výkrik, zachovať pokoj a byť tým, kto otvorí podozrivý balíček. Niežeby sa nedalo zvládnuť oboje, ibaže to nie je také celkom bežné. Neblett mi tým naznačoval, že nie som skutočný policajt – nie som ten, kto chytá zlodějov –, ale mohol by som zohrávať dôležitú úlohu tak, že odbremením skutočných policajtov. S istotou, z ktorej mi bolo zle, som vedel, že o chvíľu sa v rozhovore vynorí presne ten výraz – „dôležitá úloha“.

„Dúfal som, pane, že budem môcť robiť niečo iniciatívnejšie.“

„Toto bude iniciatívne. Budete vykonávať dôležitú úlohu.“

Policajti spravidla nepotrebujú žiadnu zámienku pre návštevu krčmy, ale jednou z celého radu nezámienok je tradičný flám na oslavu dokončenia skúšobnej lehoty, keď kolegovia zo zmeny nacengajú čerstvých plnohodnotných strážmajstrov na mol. Preto nás s Lesley dovliekli cez Strand do Rooseveltovej žaby, aby nás naliali alkoholom, až kým sa nedostaneme do horizontálnej polohy. Prinajmenšom to mali v pláne.

„Ako to prebiehalo?“ spýtala sa Lesley v tom krčmovom hurhaji.

„Zle,“ zakričal som. „Dokumentačný útvar.“

Lesley sa uškrnula.

„A čo ty?“

„Nepoviem. Naštvalo by ťa to,“ zakričala.

„Len to vysyp. Zvládnem to.“

„Dočasne ma prideliili na oddelenie vražd.“

Nikdy som nepočul, že by sa to niekedy predtým stalo.
„Ako detektívku?“

„Ako radovú strážmajsterku v civile,“ vysvetľovala. „Je to veľký prípad a potrebujú ľudí.“

Mala pravdu. Naštvalo ma to.

Večer mi potom, pravdaže, zhorkol. Pár hodín som tam ešte vydržal, ale neznášam sebaľútosť, najmä u seba, a tak som nakoniec vyšiel von a urobil to, čo mi pripadalo ako najlepšia alternatíva strčenia hlavy do kýbľa so studenou vodou.

Kým sme boli v krčme, prestalo, bohužiaľ, pršať, takže som sa musel pokúsiť vytriezviť iba pomocou mrazivého vzduchu.

O dvadsať minút za mnou prišla Lesley.

„Obleč si kabát, dočerta,“ prikázala mi. „Ešte tu prechladneš.“

„Je zima?“

„Vedela som, že ťa to vytočí.“

Navliekol som si kabát. „Už si to oznámila vášmu klanu?“ spýtal som sa. Okrem mamy, otca a babky mala Lesley ešte päť starších sestier a všetky bývali v okruhu sto metrov od rodného domu v Brightlingsea. Zopárkrát som sa s nimi stretol, keď hromadne vyrazili do Londýna na nákupy. Boli také hlučné, že chýbalo iba málo a narušili by verejný poriadok a vyslúžili by si policajný sprievod, keby ho už nemali v osobe Lesley a mojej maličkosti.

„Dnes popoludní,“ povedala. „Potešili sa. Dokonca aj Tanya a tá ani nevie, čo to znamená. Ty si to vašim už povedal?“

„Čo by som im mal povedať? Že budem trčať v kancelárii?“

„Na práci v kancelárii predsa nie je nič zlé.“